

POSTANOWIENIE

Dnia 13 grudnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Wojciechowski

w sprawie z wniosku M. P.
z udziałem A. G.,
o stwierdzenie nabycia spadku,
na skutek apelacji uczestnika od postanowienia Sądu Rejonowego w Żarach z dnia
14 marca 2023 r., I Ns 46/23,
w przedmiocie wniosku A. G. o wyłączenie Sędziego Sądu Okręgowego w Zielonej
Górze D. K. od orzekania w sprawie o sygnaturze akt VI Ca 515/23,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej
i Spraw Publicznych w dniu 13 grudnia 2023 r.,

**stwierdza swoją niewłaściwość i wniosek zgodnie z
właściwością przekazuje do rozpoznania Sądowi Okręgowemu w
Zielonej Górze.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 27 października 2023 r. wydanym w sprawie VI Ca 515/23
Sąd Okręgowy w Zielonej Górze w trybie art. 26 § 2 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r.
o Sądzie Najwyższym (tekst jedn. Dz.U. 2023 poz. 1093; dalej jako „u.SN”)
przekazał Sądowi Najwyższemu wniosek A. G. o wyłączenie Sędziego Sądu
Okręgowego D. K. od rozpoznania sprawy toczącej się przed Sądem Okręgowym w
Zielonej Górze o sygnaturze akt VI Ca 515/23.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 26 § 2 u.SN, do właściwości Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych należy rozpoznawanie wniosków lub oświadczeń dotyczących wyłączenia sędziego albo o oznaczenie sądu, przed którym ma się toczyć postępowanie, obejmujących zarzut braku niezależności sądu lub braku niezawisłości sędziego. Jednocześnie, stosownie do treści art. 26 § 3 u.SN, wniosek, o którym mowa w art. 26 § 2 u.SN, pozostawia się bez rozpoznania, jeżeli obejmuje ustalenie oraz ocenę zgodności z prawem powołania sędziego lub jego umocowania do wykonywania zadań z zakresu wymiaru sprawiedliwości. Sąd rozpoznający sprawę przekazuje niezwłocznie wniosek Prezesowi Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych celem nadania mu dalszego biegu na zasadach o kreślonych w odrębnych przepisach. Przekazanie wniosku Prezesowi Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych nie wstrzymuje biegu toczącego się postępowania.

Ustawą z dnia 9 czerwca 2022 r. o zmianie ustawy o Sądzie Najwyższym oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. 2022, poz. 1259, dalej: „ustawa nowelizująca”), z dniem 15 lipca 2022 r. dodano do ustawy o Sądzie Najwyższym przepisy art. 29 ust. 4-25, regulujące instytucję tzw. testu niezawisłości i bezstronności sędziów Sądu Najwyższego. Podobny instrument został wprowadzony w tym samym czasie również m.in. w art. 42a § 3-14 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (tekst jedn. Dz.U. 2023 poz. 217; dalej jako „p.u.s.p.”) Ustawodawca po raz kolejny w ostatnich latach rozbudował tym samym katalog środków prawnych umożliwiających badanie spełnienia przez sędziego rozpoznającego daną sprawę standardów niezawisłości i bezstronności.

Zgodnie natomiast z art. 42a § 3 p.u.s.p. dopuszczalne jest badanie spełnienia przez sędziego wymogów niezawisłości i bezstronności z uwzględnieniem okoliczności towarzyszących jego powołaniu i jego postępowaniu po powołaniu, jeżeli w okolicznościach danej sprawy może to doprowadzić do naruszenia standardu niezawisłości lub bezstronności, mającego wpływ na wynik sprawy z uwzględnieniem okoliczności dotyczących uprawnionego oraz charakteru sprawy. Przy czym, według art. 42a § 4 p.u.s.p., tego rodzaju wniosek o zweryfikowanie standardów niezawisłości i bezstronności na podstawie § 3 może być złożony jedynie wobec sędziego wyznaczonego

do składu sądu rozpoznającego sprawę w pierwszej instancji lub apelację, z wyłączeniem spraw, w których termin do ich rozpoznania i wydania orzeczenia jest nie dłuższy niż miesiąc od dnia złożenia pisma procesowego wszczynającego postępowanie w sprawie.

Od strony procesowej, nowe instrumenty prawne, określone odpowiednio w art. 29 § 5 u.SN i art. 42a § 3 p.u.s.p., zostały tym samym ukształtowane jako środki, w ramach których można formułować zarzuty braku niezawisłości i bezstronności sędziego z powołaniem się na okoliczności towarzyszące jego powołaniu oraz postępowania sędziego po powołaniu, jeżeli w okolicznościach konkretnej sprawy może to doprowadzić do naruszenia standardu niezawisłości lub bezstronności, mającego (realny) wpływ na wynik sprawy z uwzględnieniem okoliczności dotyczących uprawnionego oraz charakteru sprawy (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 22 listopada 2022 r., I NWW 65/22).

W uzasadnieniu ustawy nowelizującej stwierdzono, że „celem tej instytucji jest zapewnienie uczestnikom postępowania sądowego (...) gwarancji procesowych, że nie występują jakiegokolwiek wątpliwości odnośnie bezstronności i niezawisłości sędziego orzekającego w sprawie”.

Zgodnie z regułą prymatu nowej ustawy stwierdzić należy, że wniosek o wyłączenie sędziego, złożony w sprawie należącej do którejś z kategorii spraw wymienionych odpowiednio w art. 29 § 6 u.SN i art. 42a § 4 p.u.s.p., i obejmujący zarzut braku atrybutu sędziego w postaci niezawisłości – powinien podlegać rozpoznaniu w ramach procedury prowadzonej na podstawie przepisów nowych, tj. w ramach tzw. testu niezawisłości i bezstronności. Nadto wskazać należy, że nowe instrumenty prawne, uregulowane odpowiednio w art. 29 § 5 u.SN i art. 42a § 3 p.u.s.p., zapewniają szersze gwarancje procesowe wnioskodawcy.

W konsekwencji należy uznać, że wniosek o wyłączenie sędziego, złożony przy rozpatrywaniu danej sprawy, należącej do katalogu spraw wymienionych w art. 29 § 6 u.SN lub art. 42a § 4 p.u.s.p., nie podlega wyłącznej kognicji Sądu Najwyższego na podstawie art. 26 § 2 u.SN. w zakresie, w jakim zawiera on konkretny zarzut braku niezawisłości sędziowskiej. W takim przypadku znajdują bowiem zastosowanie nowe regulacje określone

w art. 29 § 5 u.SN lub art. 42a § 3 p.u.s.p. Przy czym o tym, na jakiej podstawie dany wniosek podlega rozpoznawaniu i w jakim trybie, decyduje treść wniosku, w tym w szczególności jego uzasadnienie (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 16 czerwca 2021 r., I NWW 33/21).

Mając na uwadze zarzuty zawarte we wniosku o wyłączenie sędziego złożonego w niniejszej sprawie, a także fakt, że sam wnioskodawca powołał w uzasadnieniu wniosku art. 42a § 3 p.u.s.p., wniosek winien zostać rozpoznany w trybie przewidzianym w art. 42a § 3 i n. p.u.s.p. Rodzi to konieczność zwrotu wniosku celem nadania mu biegu przez sąd właściwy do jego rozpoznania, tj. Sąd Okręgowy w Zielonej Górze.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Najwyższy, uznając się za niewłaściwy do rozpoznania wniosku, przekazał go na podstawie art. 200 § 1⁴ w zw. z art. 52 § 1 k.p.c. i art. 42a § 14 pkt 1 p.u.s.p., do rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Zielonej Górze.

[JW]

[ms]